

לכל ספק, בשנות השלושים לחייה. ואילו אצל בן לווין ההמחשה היא ממשית עוד יותר. בסצינה שצולמה באיצטודיו של קבוצת היאנקים המפורסמת, כאשר נערך בה טכס לוותיקים המפורסמים של הקבוצה, ניצב בן לווין (שהוא דמות דימי יוג'י) לצד שורה ארוכה של כוכבי ספורט אמיתיים מן העבר, כמו מיקי מאנטל ורוג'ר מאריס, ושעה שהמצלמה חולפת על פני שורה ארוכה של גברים בעלי חזות עייפה, פנים נפולות, ואברים כואבים, ואחרי-כך היא עוקבת אחרי מיבצעיהם הספורטיביים, שהם לכל היותר קאריקטורה של הספורט האמיתי, מצטיירת תמונה ברורה עוד יותר של ההבל שבקאריירה, תהילה והצלחה. זהו שילוב מוזר של עלילת סרט עם מעמד תעודי (אולי תזכורת לעבר התעודי הקשיח של קלאודיה וייל עצמה). האומר בצורה חזותית יותר מכפי שעשרות עמודי דיאלוג היו יכולים להביע.

על האושר. תוך סוף-שבוע אחד מוציאים קייט גאנצ'ינגר ובן לווין זה אצל זה הן את החששות האמיתיים מפני החיים שאותם הם מנהלים, הן את הקינאה על מראה האהבה האמיתית והמסורה שהם מוצאים בתקשורת שבין הוריהם — מין תחושת קירבה שאינה ניתנת לביטוי בר-מלים, קירבה אשר הונוחה לחלוטין על-דיו דור אשר נלחם על הגדרות עצמיות ברורות יותר, על הצלחה אישית כאידיאל בפני עצמו, ועל אהבת-גדולה ככל היראפשר בזולת.

אנחנו יצרנו לעצמנו מין פילוסופיה של כל אדם לעצמו, טוענת וייל, אבל איש מאתנו לא יוכה להיות מאושר באמת עד אשר — ילמד לאון את הקאריירה שלו עם החיים במחצית הוולטה. קלאודיה וייל יכולה בעצם לדבר מתוך נסיון אישי. אחרי שניצלה מילגה צנועה כדי לעשות סרט עלילתי, חברות, שבו הופיעו בהתנדבות כמה שחקנים מהיר-ללים, כמו אלי ואלאך וויקה לינדבורג, שחילקו בעצמם כרוזי פירסומת לסרט ב-רחובות ניו-יורק; אחרי הצלחת-יוקרה והצלחת-קופסה של אותו סרט, קלאודיה וייל יכולה בהחלט לראות עצמה ככמאית מבוססת.

אמנם היא לא זכתה עדיין להגשים את תוכניתה הישנה — ולעשות סרט על מערכת היחסים שבין דודה המפורסם, קרט וייל, ורעייתו, לוטה לזיה, לבין ברטולד ברכט וווג'ו. הלן וייגל — אבל עובדה היא שהפקידו בידיה שיבועה מיליון דולר כדי לעשות את עכשיו הגיע תורו. תחילה זה היה צריך, אמנם, להיות סרט סלווויזה, אבל אחרי שגיל קלייבורג הודיעה שהיא מעוניינת להופיע בתפקיד הראשי, ומייקל דאגלס (בן לווין) וצ'ארלס גרודין (הארכי-

במאית קלאודיה וייל
ניחה של עצבות

טקט משיקאגו) הצטרפו לצוות, היה ברור בהחלט שזה הולך להיות סרט קולנוע במלוא מובן המילה. גם אם הביקורות בארצות-הברית לא היו כולן נלהבות (אם כי חלק היה חיובי מאוד), עובדה היא שהסרט זכה להצלחה מיסחרית בלתי-מבוטלת, וזה הרי קובע בעיני האולפנים יותר מן הביקורות. **על התרונה.** אבל כאשר היא מדברת על חייה הפרטיים מבצבצת נימה מסויימת

סיפור אהבה בין אשה לילד

גלוריה (פאר), תל אביב, ארצות-הברית — בלונדית קשוחה, ש-התנסה כבר במרבית חוויות-החיים — היתה פעם פילגשו של גאנצ'ינגר ונערת-זוהר ומי-יודע-מה עוד — הגיעה למנוחה ולנחלה. מן הכסף שצברה לה בכל גילגולה הרבים רכשה לעצמה דירה, דווקא באחד החלקים הפחות מקסימים של ניו-יורק, שם היא חיה בקטט ובשלווה, רוכשת לעצמה מוצרי-אופנה לא כל-כך מעודנים, אבל מאוד רועשים, ונהנית בדרך-כלל מן החיים. עד שביום בהיר אחד מחסתת המאפיה מיספחה פורטו-ריקנית שלמה, שגרה לידה, והיא נאלצת לטפל בבן הקטן של המיפסחה, בן שש בסך הכל.

היא אינה אוהבת ילדים ואין לה מושג איך מדברים עימם, אבל כאשר המאפיה מופיעה שוב ומנסה להשלים את המלאכה, שולפת גלוריה את כל מה שלמדה בשנות חייה העשירות, ואז המאפיה כולה עומדת בפני מיכשול שלא חלמה עליו כלל.

סיפור בלתי-סביר? אשה אחת מעמידה את המערכת המשומנת והיעילה של סינדיקט הפעם במבוכה? יכול להיות. אבל בסופו של דבר, מי אומר שהקולנוע צריך לספר רק סיפורים סבירים. העיקר הוא ליצור בצופה אמון, שאכן הדמויות שעל המסך הן דמויות חיות ואמיתיות, ואז כל מה שקורה להן יהיה חשוב ונוגע לצופה, תהיה מידת הסבירות של האירועים אשר תהיה. הדמויות הראשיות בסרט הזה הן הלבנה יותר מאמינות ואמיתיות. לראות את ג'ינה רולנדס מגלמת את גלוריה זהו חוויה חד-פעמית. תערובת בלתי-ריגולה של קשיחות ורגישות, של אנוכיות ומסירות, של יופי עטוף בוולגאריות. לצידה של רולנדס מצליח ילד בשם ג'ון אדמס לשמור על אישיותו, להיות לרגע בשל ומבוגר ולרגע מפורד ורך, שעה שהשניים נמלטים יחד מידי הרוצחים השכילים שמחפשים אותם.

רולנד ואדמס: ניצחון אישי מוחץ

ג'ון קאסאבטס ידוע כמי שמקדיש את כל מעייניו לשחקניו, וגם הפעם הוא עשה לשניהם שרות נפלא (אין זה פלא, ג'ינה היא רעייתו). אבל, שלא כבפעמים קודמות, הוא לא הקריב הפעם את הסיפור על מייזבח הדמויות, אלא נתן לעלילה לשטוף במהירות, בתוך המונו-אירועים, ובשלב מסויימים הוא כימעט מזכיר את הארי המזוהם, בדרך שבה הוא מציב אדם בודד, במקרה זה אשה, מול מערכת שלמה שמנסה להתנכל לה.

זהו סיפור אהבה בין אשה בשלה לילד קטן, הלומדים להכיר זה את זה, זהו סרט פעולה מותח, ומעל הכל, זהו ניצחון אישי של חזוג רולנדס-קאסאבטס, המוכיח שהוא מסוגל לעמוד גם בתחרות המיסחרית ולא רק האמנותית של הקולנוע האמריקאי הממוסד.

תזכורת נוצצת לכוכב שאיננו

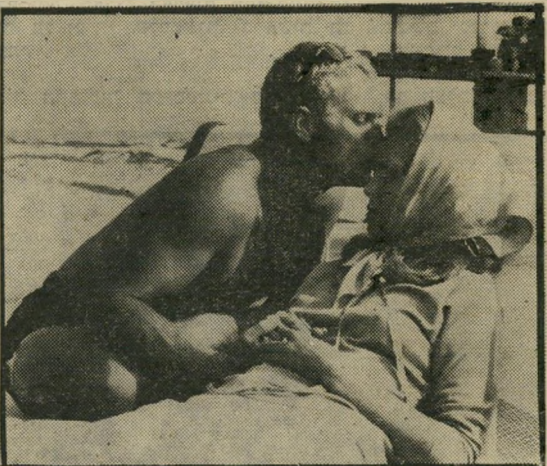

השוד המושלם (מקסים), תל אביב, ארצות-הברית — תריסר שנים לאחר שהוצג לראשונה, נראה סרט זה של נורמן ג'ויסון כפרפראזה קלילה, קצת יותר מדי מקושקשת על-ידי נסיונותיו לשוות לעניין מראה אופנתי, אבל בהחלט מבודרת.

המדובר, כמובן, באותו סוג של סיפור מתחכם נוסח הוליווד, שבו תסריטאי מציב לעצמו אתגרים ואחרי-כך מראה לכל עד כמה הוא חכם, כשהוא מצליח להתגבר על אתגרים אלה. שני גיבורי הסרט הם: איש עסקים מצליח עד כדי שיעמום, וחוקרת מטעם חברת-ביטוח, שמנסה לברר חשדות על קשריו עם שוד בנק מיסתורי.

החשדות כמובן אמיתיים, מאחר שאיש העסקים אכן תיכנן את השוד, אבל הוכחות אין. התסריטאי מצליח אפילו להראות כיצד מבצעים שוד כזה — בעל הרעיון אינו משתתף בו כלל, ועוד יותר מזה, איש מן השותפים אינו מכיר את האחרים. וכמו בכל קומדיית מתח רומנטית, החוקרת מתאהבת בחשוד עד כדי כך, שהיא אינה יודעת עוד אם ברצונה לחשוף את הפשע או להיות שותפה לו.

הסרט כולו עוטה אווירת הוליווד נוצצת, מן הבית המפואר להפליא של איש-העסקים ועד לפרטים הקטנים ביותר בתליבושת האווירית של החוקרת. והעובדה שסטוב מקווין ופיי דאנווי מגלמים את שני התפקידים היא כמובן חשובה מאוד כדי לסייע לצופה באמונה, שאכן הוא רואה שתי דמויות אגדיות מנהלות רומן על-אינושי על המסך, ממש כאילו הוזמן לצפות בחייה-הלילה של האלים, ולא בסיפור על בני-אדם בשר ודם.

דאנווי ומקווין: דמויות אגדיות, רומן אנושי

האסקל וקסלר, מגדולי הצלמים של עיר-הסרטים ומי שממעת היום לעסוק במיבצעי זוהר כאלה, סיפק לג'ויסון אווירה קסומה של ממש, וחך חבל שכל המסכים המפור-צלים, המספקים כביכול קשר בין סצינה לסצינה, אינם קשורים לכל העניין.

עם זאת, קשה שלא להנות מן התוצאה הסופית — מן המוסיקה של מישל לגראן ומן הכימיה הנוצרת בין שני השחקנים הראשיים, למשל בסצינה המפורסמת של מיסחק שחמט ביניהם, ההופך בהדרגה לחיזור לוחט.

תדריך חובה לראות:

תל-אביב — איש הפיל, גלוריה, טי-סה נעימה, התוודעות, המטרו האחרון, תהילה, מהדורה מיוחדת של מיפגשים מן הסוג השלישי, האחים בלז, מיסחקי ריגול

ירושלים — תהילה, טיסה נעימה, מיסחקי ריגול, המטרו האחרון

חיפה — האחים בלז, טיסה נעימה, שוד שנות השמונים

תל אביב

איש הפיל (סטודיו, אנגליה) סיפורו האמיתי של ג'ון מריק, צעיר ברי-טי שנפגע ממחלה נדירה אשר הפכה אותו בלתי נסבל למראה. גירסה ריאליסטית

מרשימה של "היפה והחיה". סרט נבון במיוחד על צורת ההתנהגות של החברה המכובדת נוכח החריגים שבתוכה. מיסחק ובימוי ברמה גבוהה.

ירושלים

שוד שנות השמונים (שביט), ארצות-הברית — שלושה ישישים שור-דיים בנק משום שאין להם דבר יותר טוב לעשות ומשום שהם מרגישים מיותרים. קומדיה עם נימה עצובה כלשהי, מבוצעת על-ידי שלישיית שחקנים מהירה: ג'ורג' בורנס, לי שטראסברג וארט קארני.

האחים בלז (אורלי, ארצות-הברית) — אוסף של קטעי רדיפה מטורי-פיים והרסניים ביותר, משולבים בפיזומוני בלזו עירוני, מרכיבים קודמיה פרועה על שני אחים שמנסים לארגן מופע-סופר, כדי לאסוף כסף להצלת בית-היתומים שבו גדלו.